Ed Brubejker
Šon Filips

UBIJ ili budi UBIJEN

PRVI TOM

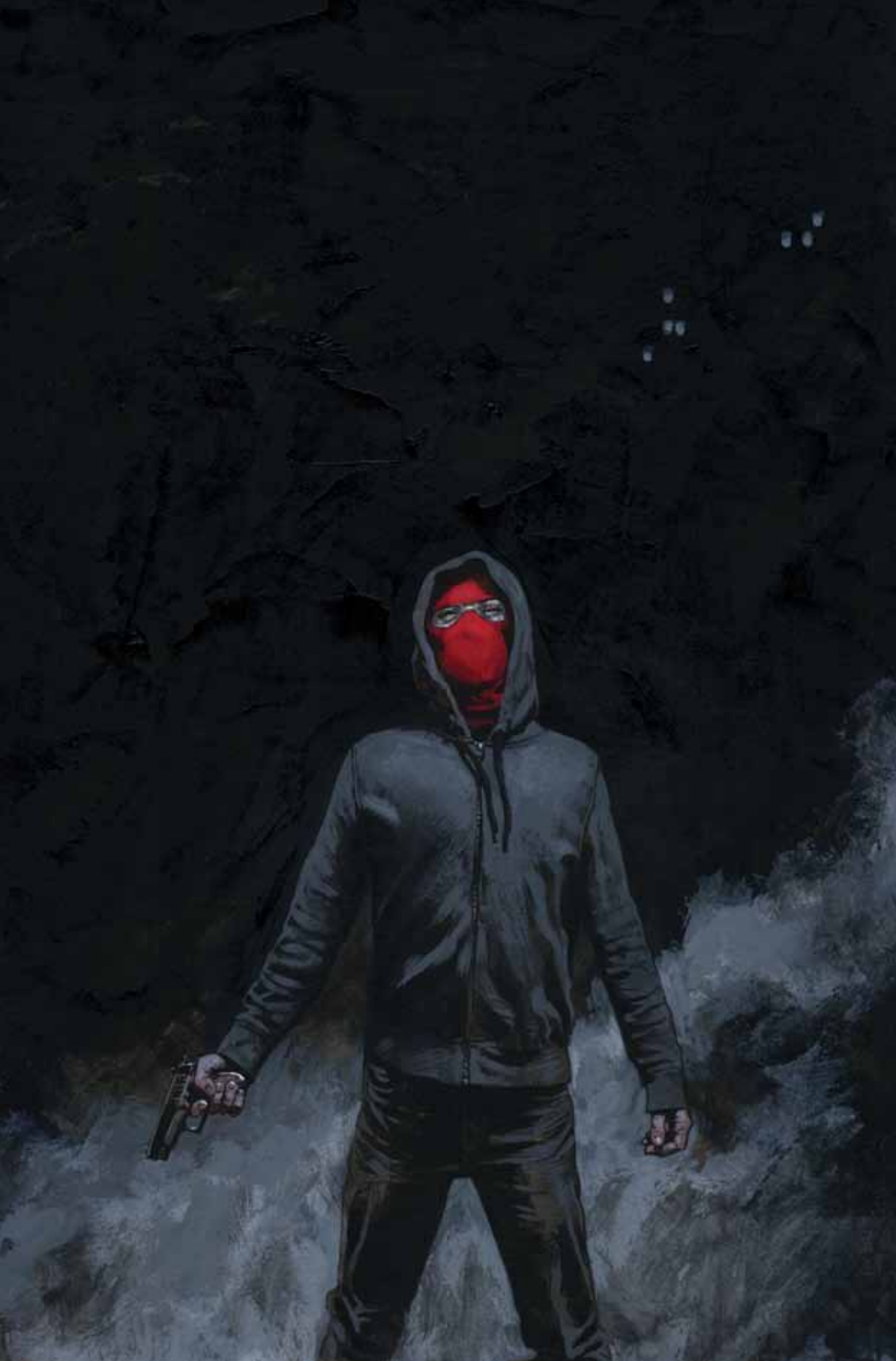

ČEKAJ... STANI!
Nisam ovako zamišljao svoj život. Ama baš nikad.
Ali nemate uvek izbor, zar ne?
A i da se ne lažemo... prilično sam se izveštio u ovome.
KO TO, JEB-?
U ubijanju ljudi.
Ljudi koji to zaslužuju.

I da, možete da sedite tu u svojoj fotelji i pitate se odakle *meni* pravo da im presudim...
Ali to je samo vaša odbrana.
Vaš alibi što sami ništa ne radite.
Pošto je svet sad *teško sranje,* i svi to znamo.
Samo pet jebenih minuta gledajte vesti i biće vam jasno.
Velike korporacije vam kontrolišu vlasti...
Seronje skoro svakodnevno idu u masovne ubilačke pohode...

Teroristi raznose aerodrome i željezničke stanice...
Panduri nekažnjeno ubijaju nevine crnačke klince...
SRANJE...
Psihopate se kandidiju za predsednika...
A da, a čim Bliski istok napravi nuklearku, svi ćemo postati prah i pepeo...
I sve to je tek vrh ledenog brega.
NHHH... GH...
!!!

Činjenica je da **nema pravde.**
Zlim ljudima ama baš sve prolazi...
MAMICU TI...
A **pohlepa** uništava celu jebenu planetu.
... JEBEM!

Svi znamo da je tako...
UFFF!!!

Ali odbijamo da stvarno u to poverujemo.

Grčevito se hvatamo za fantazije... i nadu...
GHHH!

Govorimo usrane krilatice poput: „Luk vremena je dugačak, ali naginje ka pravdi", iako je *jasno* da nije tako.

Naginje ka fašizmu i masovnim grobnicama.

MAMICU *TI JEBEM, DA TI JEBEM!*

Ali mi samo sedimo za svojim ekranima i punimo glavu bukom dok urlamo jedni na druge...

Kao da će to išta promeniti.

Kapiram.

I ja sam nekad bio takav.

JEB...

Ali sad mi je život drugačiji. *Očito.*

Ali, trčim pred rudu.
KRNNCH
Uvek to radim.
Ovo nije početak...
KRAAK
Ne, ovo je mnogo nakon početka.
Jebote, kad li je sve ovo zapravo počelo?
Mislim, u neku ruku je počelo još dok sam bio klinac...
Ili možda za onu Novu godinu kada smo se Dejzi i ja autobusom vraćali kući, a one se ronje joj dobacivale...
Mmm--hmmm... VIDI TI NJU...
MALA, DAŠ MI BROJ TELEFO-NA...

Pokušao sam da im uputim preki pogled...
što nije bila pametna ideja.
Š'A JE? Š'A ĆEŠ DA URADIŠ?
Ostatak vožnje do naše stanice bio je najdužih pet minuta u istoriji sveta.
ČOVEČE, KOJA GRE'OTA...
... Š'O JE TAKVA RIBA S OVAKVOM PIČKICOM...
I na kraju smo se ostatak noći svađali.
Jer sam mislio da možda priželjkuje da sam tip koji bi mogao da prebije tri govnara u gradskom prevozu.
ŠTA JE?! ZAR BAŠ NIŠTA NEĆEŠ REĆI?!
PONAŠAŠ SE KAO IDIOT...

A možda sam i ja priželjkivao da sam takav tip. Ali nisam bio.
Ne pre sedam godina, pa čak ni danas... Ne baš.
ĆAO, DILANE... VEČERAS SI BAŠ ZAGINUO...
AHA, PROFESOR GRANT JE IMAO NEKO OKUPLJANJE KOD SEBE GAJBI...
A čak ni to nije bio pravi početak...
To je bio tek sitni, glupi trenutka kog nikad nisam uspeo da se otresem... Jedan od mnogih.
Ne, biće da je priču zapravo trebalo da počnem...
Baš ovde...
One noći kad sam rešio da se ubijem.

Ali, čekajte... *E, jebiga.*
Još uvek nemate nikakav kontekst ni za *ovo.*
Ono, kao, sigurno sad mislite: „Zašto bi se ubio, Dilane?"
Pa, za početak, to mi nije bio prvi pokušaj.
Jednom sam zgutao gomilu *pilula* i probudio se u bolnici...
Zbog toga su me izbacili s faksa, što me je unazadilo koju godinu.
I baš zato sam sad dvadesetosmogodišnji *postdiplomac...*

Skoro svi moji prijatelji već započinju svoj „pravi" život...

Grade karijeru, venčavaju se, neki čak imaju i ***decu...***

A ja još uvek živim od nasledstva i studentskih kredita, te pola života provodim učeći...

POBOGU, DILANE, IZGLEDAŠ KÔ ***POSRAN...*** SPAVAŠ LI TI ***UOPŠTE?***

BAR DVA SATA SVAKE NOĆI... TO JE DOVOLJNO, ***ZAR NE?***

NE, TUPSONE, TVOM MOZGU TREBA BAREM ***ŠEST...***

MORA DA SI SKROZ POREMETIO ***CIRKADIJALNI RITAM.***

DA LI TI ***MI*** NE DAMO DA SPAVAŠ, DRUŽE?

KIRA PONEKAD BAŠ UME DA ***VRIŠTI.***

UMUKNI, SERONJO!

Moj cimer Mejson je koju godinu mlađi od mene. I on je na ***Njujorškom univerzitetu...***

Studira neko ***programersko sranje*** koje me jebeno uspava od smora kad god ga pomene.

NE, NE BUDITE ME ***VI.***

IZ ***TVOJE SOBE*** NIKAD NIŠTA NE ČUJEM.

Kad smo se uselili, Mejson i ja smo bili drugari.

Ali je onda on počeo da se zabavlja s mojom ***najboljom drugaricom,*** Kirom.

I sad se uglavnom samo ***pretvaram*** da smo prijatelji.

Mislim, okej je on... ali ko ga jebe.

Njihova veza je ***upropastila*** jedino dobro u mom životu.

Kira je i dalje stalno svraćala kod nas, ali gotovo ***nikad*** da bi visila ***sa mnom.***

Zbog čega sam se osećao još usamljenije no inače.

Ona je bila jedna od retkih osoba koje su me stvarno *kapirale.*
Moj smisao za humor, moju osamljenost, moj muzički ukus...
I zato me je *bolelo...* što je bila tako blizu, ali tako daleko.

A povrh toga... *čuo* sam ih.

Ne seks. Mislim da su *to* radili kad bih bio na faksu ili gde god.

Ne, čuo sam ih kako *pričaju.*

O meni.
... *NE ZNAM,* VALJDA ZATO ŠTO GA SAŽALJEVAM.

Eto šta je Kira *rekla* te noći kad sam rešio da se ubijem.

Da me *sažaljeva.*

Osoba koja me najbolje poznavala me je sažaljevala...
Nakon svega što... E, jebiga, izvinite...
Postoji još nešto što najpre treba da znate...
IDEM PO PICU... EVO ME ZA DESETAK...
I UZMI NAM JOŠ VINA.
Nekih mesec dana pre te noći desilo se ovo...
DAKLE, DILANE...
... ŽELIŠ LI DA ME POLJUBIŠ?
MOLIM?!
I onda je prosto nastavilo da se... dešava...

I bilo je to nešto najbolje na svetu...
Sve dok nismo čuli Mejsonove korake u hodniku...
SVI SE KLANJAJTE BOGOVIMA PICE!
A Kira me ostatak noći maltene uopšte nije ni pogledala.
Nakon toga sam očekivao neki razgovor... neko objašnjenje.
Ali umesto toga, to je prosto postalo nešto što smo radili...
Kad god bi Mejson izašao iz sobe.
SREĆO, MOŽEŠ DA MI DONESEŠ PIVO?
VAŽI, EVO SAMO TRENUTAK...

I zato, kad sam te noći čuo da me Kira sažaljeva...
Najednom mi je sve delovalo tako prazno... ceo moj život.

Mislio sam da će raskinuti s Mejsonom...
I da ćemo Kira i ja postati nekakav par.

Ali zapravo se događalo nešto drugo.

Ti poljupci su bili ***samrtni hropac*** našeg prijateljstva...

Davala mi je ono što je mislila da sam čekao, ali ja sam najviše od svega želeo njen glas... a ne njeno sažaljenje...

I tom trenutku više ništa nije bilo važno... Osećao sam se kao jedina osoba na celom jebenom svetu...

Kao da sam mogao ***satima*** da urlam, a da to ***niko nikad*** ne bi čuo.

I zato sam rekao „jebeš sve ovo", pa se popeo na krov da se ubijem...

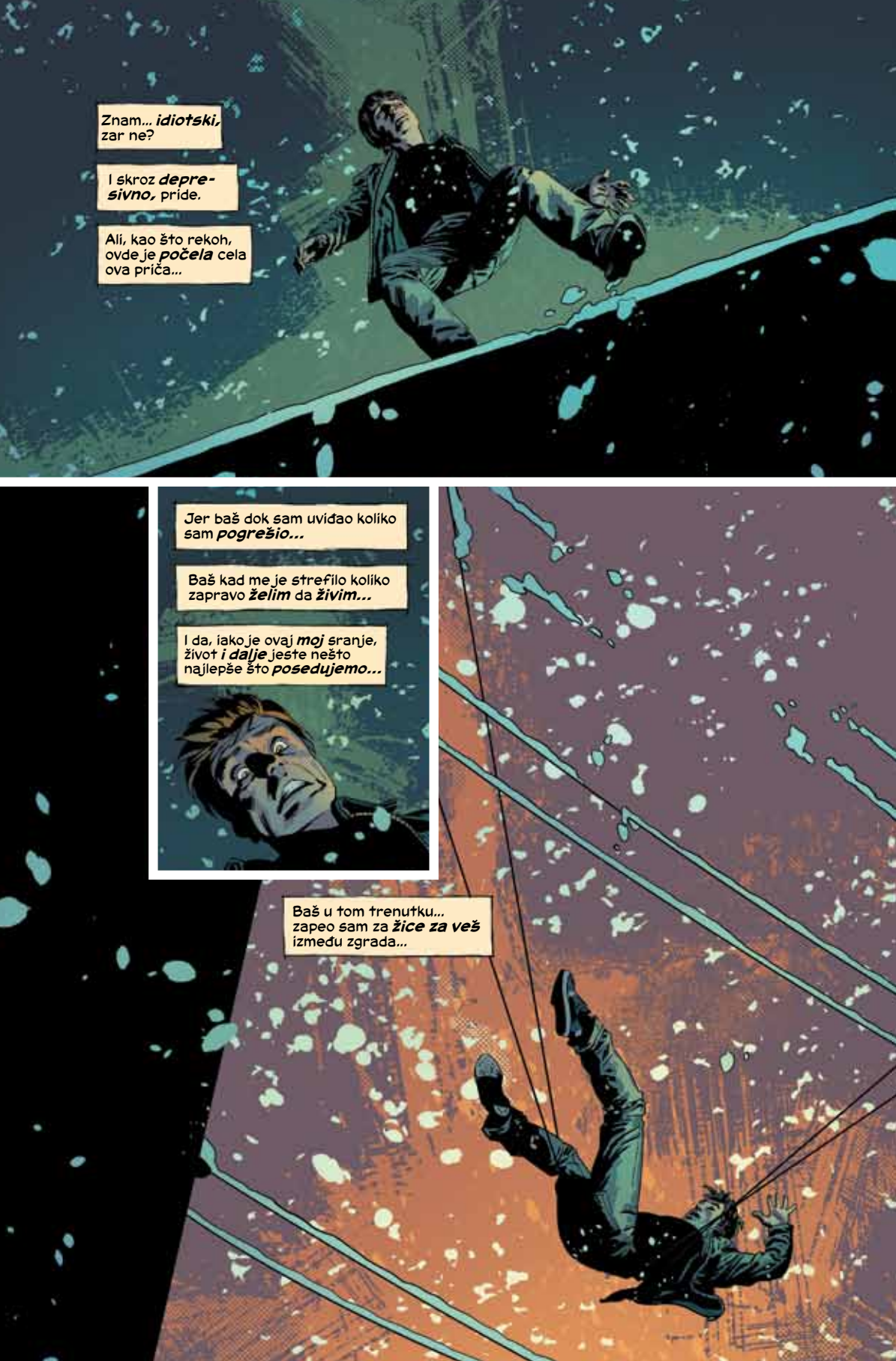
Znam... idiotski, zar ne?
I skroz depresivno, prođe.
Ali, kao što rekoh, ovde je počela cela ova priča...
Jer baš dok sam uviđao koliko sam pogrešio...
Baš kad me je strefilo koliko zapravo želim da živim...
I da, iako je ovaj moj sranje, život i dalje jeste nešto najlepše što posedujemo...
Baš u tom trenutku... zapeo sam za žice za veš između zgrada...

A onda sam se upetljao u neki stari **tepih** što tu visi još od osamdesetih...
AHHH!
I nekako sam...
!!
... pao **šest spratova...**
UFFF!!!
I nisam poginuo.
JEBO TE BOG...

A kako se uopšte osećaš kad najednom ***nisi mrtav*** posle pokušaja samoubistva?

E pa... ***ja?*** Ja sam istovremeno osećao ***dvadesetak*** različitih emocija...

Počevši od šoka i straha...

Celo telo mi je bilo modro i izubijano.

Hladno i uzdrhtalo...

A pola mozga mi je urlalo: „Koliki moraš biti idiot da se baciš s krova?!"

Dok su mi sve ostale sinapse prosto prštale od radosti što sam jebeno živ...

SNEG...

... SNEG JE TAKO JEBENO PRELEP...

Najednom sam poželeo da probudim Kiru i sve joj kažem...

Da moramo prestati s našim uvrnutim tajnim sranjem...

Da je ***volim,*** što sam valjda u neku ruku oduvek i znao...

Ali čak i tako napola van sebe...

... znao sam da ne mogu to da uradim u gluvo doba noći, dok njen ***dečko*** stoji tu pored.

I zato sam poklekao pod onim delom mene koji je bio ***u šoku*** i želeo da se ***obeznani...***

Računao sam, reći ću joj ujutru...

Od sutra će početi moj ***novi život...***

Potpuno novi Dilan.

I bio sam u pravu, ali ne onako kako sam očekivao.
Jer, nešto se kretalo među senkama u mojoj sobi...
Mračnija senka...
Nisam bio sam.
Zdravo, Dijane... Ostani smiren...
ŠTA?!
ŠTA, KOJI KU...
=KRKLJ=
Rekoh, smiri se.
Zar želiš da nas čuju?
GHHH... KHHH...

Glas mu beše kao da mi neko noktima para dušu...
KO... Š-ŠTA SI...
A šta misliš da sam?
Vibrirao je kroz mene...
Da... Ja sam upravo to.
ŠTA... ŠTA ŽELIŠ...
Druge prilike nisu jeftine, Dilane...
Vreme je da platiš svoju...
DA PLATIM... KAKO?
Prosto... život za život...

Ubijaćeš za mene...
MOLIM?!
Loše ljude. Ljude koji zaslužuju smrt...
Po jednog svakog meseca... Nazovimo to stanarinom.
Stanarinom za život koji si pokušao da odbaciš...
OVO... OVO JE SULUDO...
NE MOGU TO...
JA NE MOGU NIKOG DA UBIJEM...
Pa... onda ćeš ti umreti.
ISUSE...

LOŠE LJUDE... ŠTA TO UOPŠTE ZNAČI?
KAKO MOGU DA ZNAM KO...
Samo otvori oči, Dilane...
HEJ!
I pogledaj svet oko sebe...
Neće biti teško.
NE... OVO NIJE STVAR-NO...
NE MOŽE BITI...
TI NISI STVARAN.
Da...
... jesam.
KRAAK
JEBOTE!

JEBO TE BOG!
JEBEM LI TI...
DILANE?
JESI LI DOBRO? ČULI SMO TE DA...
O, BOŽE!
ŠTA SE DESILO?
JA... PAO SAM...
... I SLOMIO RUKU...
ISUSE... KAKO?
NE ZNAM...
... ALI MOŽEŠ LI DA ME ODVEZEŠ DO BOLNICE?